

Brane Senegačnik

Variacije na temo: VEČERNE SENCE

Grb

Okrogli cvet nemočne govornice —

Tako se dotikaš obrvi,
rahlo zastekljenih,
ki niso več moje

in v prstih se spočenja
temni mah težko izgovorljivega,
plavut zraka in nekdanje sence,

srčni grb, brezobrazen in vedno bližji.

Chanson d'amour

Jabolko dvojega,
svetlobir telesne govornice.

Ali slišiš vselej podvojeni
lesket čebelje tančice?

Izgovorjen
v zdrobljeni zarji jesenskega šipka,
med negibnimi prsti jasnine
negibnejši od časa
govoriš svoj obraz,

(med dih in dih razpet: šotor luči,
ki ga zalivajo odmevi, črni prstan
prisotnosti)

počivajoč z rokami
na spreminjastem telesu
njene resnice

stopaš v notranjost časa,

zamrežen v tišino dvoglavih besed,
ki se dotikajo večera.

Haydn

Hiše so slonele ob večeru
in hodila si samotna pod očesi molka
do sem:

telesa besed, zazidana v drugih besedah
in mesečev jezik, izbočen nad tvojim vzdihom.
Sijoča čela spominov so tekla skozi tvoje ustnice,
otrte z negotovostjo
in z voščeniimi solzami vetra.

Do sem si hodila
in na robu vodnjakov,
ki podvajajo spomin,
si spet stopila vase.

Nepotemnela
so zdrsnila vate
debla noči.

In vrč imena,
ki ga izgovarjaš od začetka
med zvezdnim listjem jablan,

je gorel s cvetovi časa
in s senco človeka,
ki ga ne boš več prepoznala.

Pesem brez besed

Z zimskim cvetom tvojega glasu večer
 prebira zvezdni let davnine.
 Pod tvojimi,
 pod mojimi
 ustnicami
 diha vejevje
 čas drugega neba.

Brezlistni dan v očeh dviguje
 senčni steber zraka,
 kar ostaja od rdeče sence
 dvojnega molčanja:
 se pne tesno ob grlu smrti
 in poslika
 sleherno besedo.

Z zimskim cvetom tvojega glasu —
 obrnjena k večeru, glej —
 ponavlja cvet
 v bronastih dlaneh molčanja.

Objem

Za Barbaro

Glej: vrti se jabolko.
 Kakšna drugost vsake barve!

Notna skrinja, zvezdno odprta v valujoči prostor.
 Pozlačen herbarij: vidiš, mnogo ur, spominov iz pozabe.
 Današnji, tako razmolčani te bodo gledali:

stoletja, podaljšana za dih pod pečatom rose,
 obkrožen s časom,
 prazni vonj po zvezdah,
 križni hodniki jeseni, duša:
 ki je utripajoča senca stopinj.

Vrti se jabolko.

In tvoje roke —
 med njimi
 je samo trenutek
 v rdečem pesku pozne zarje.

Vetrnica

Temni fagot neba, ki je odlplulo!

V sapi razcvetenega molčanja
se love podobe, katerih jezik in resnica sem.
Sence glasov drsijo skozi mene brez spomina.

Na zdrobljenem obrežju svetlobe
se spočenjaš, sklonjena nad negibnost zrelih ur,
vetrnica,
ki, polna slovesa, potuješ v prsi,
ki te ljubim
v minljivem brezvetrju otožnih tis
se delim, delim od tebe
kot jezik, neskončno deljivi, resnico
te zapuščam
kot rdeči sadež sončnega debla,
negotov vonja —

in ure —

in spomina

in imena

se zapuščam

Samemu sebi

Lok tišine: sanjajoč o noči
z vlažnih prstov cinij
zdrsi spominjanje,
oprto na borovce
in na blede sinjino
tvojega imena.

Vosek večera,
dehteč nad mnogimi
stranmi:
kakor prazna, v srce tekoča ura
med rimskimi obrazi hrastov
se te dotika
brez imena.

Besede z barvo sence
— tudi te so ti vselej stale nasproti —
se že razlivajo po kamnih
kot ozvezdje časa
brez tvojega imena.

Hommage à Celan

Na vrhu večera se razlamljajo besede.
Kaj je bilo? Vode, zbudjene za neminljivo,
lèt poševnih smrek, nestrpne oblike duha
in oči, umirajoče za beli zmeraj.

Nekaj vode in nekaj upanja je bilo,
v kar se je izlivalo otroštvo,
oblačno izpisani listi sle
in tvoja maziljena odsotnost,
ne veš? Je bilo.
Ne gorijo zdaj odmevi
v nočnem stolpu tišine?

Samo nekaj
cvetnih čaš
časa,
samo nekaj
molčanj
se je izlivalo
proti tebi.

In nič več
stopnic
onkraj
ni v mojih ustih.

Pihli